

ΕΡΥΘΡΟΣ ΝΑΝΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΡΩΣΣΙΚΟΝ. (1)

Ἀγγελικὴ τῷ ὄντι ἕνεκα τοῦ προσώπου της τοῦ ἐξαισίας λεπτότητος καὶ εὐγενούς ὠρότητος, τὸ ὁποῖον ἀνεφαίνετο ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τὴν κατάμαυρον αὐτῆς κόμην ἔφερε μακρὰν ἐσθῆτα ἐκ βελούδου λευκοῦ, κεκοσμημένην μὲ καθαρωτάτην λευκοικτίδα· ἔτι ἀγγελικώτερα ἀκόμη κατὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διήρχετο τὸν βίον της ἀγαθοεργούσα, ἀνορθοῦσα ἀδικίας, καὶ προλαμβάνουσα σκληρότητας.

— Πλησίασε, εἶπε πρὸς τὸν νέον χωρικόν. Οὗτος ὑπῆκουσε μηχανικῶς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ χαιρετήσῃ, χωρὶς νὰ εὕρῃ μίαν λέξιν.

— Ἡξεύρεις τί γίνεται ἀπὸψε εἰς τὴν ἑπαυλιν;

— Τὸ ἡξεύρω!... ἀπάντησε μὲ φωνὴν ὑπόκωπον.

— Ἐκαμὰ τὸ πᾶν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω ἐπαλέαβεν ἡ νέα γυνή. Τὸ πᾶν!... διότι δὲν ἦτο μόνον ἡ μνηστὴ σου ἢ προσέβαλλον, ἀλλ' ἤμην ἐγώ! Περιφρονῶν τὴν παρουσίαν μου ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ, ὁ κόμης ἐπέμενε εἰς τὰ ἀπαίσια σχέδια του... Τὸν μισεῖς;...

— Ὁ ἄτιμος! Ἦθελε νὰ μὲ νυμφεύσῃ μ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠτίμασε, καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν!...

Ἀγρία ἐνέργεια, μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῆς ἡκτινοβόλοι ἀπὸ τῶν ἀνδρικῶν καὶ ἀπειλητικῶν χαρακτήρων τοῦ νεανίου. Ἀνηγέρθη καθ' ὅλον τὸ ὕψος τοῦ σώματός του, τοῦ ὁποίου τὰ ἀπλὰ ἐνδύματα ἐνέφαινον ἔτι μᾶλλον τὸ εὐκαμπτον αὐτοῦ σχῆμα.

— Σέργιε Καώδσκη, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μπογιάρου, ὅσα σοι ὑπεσχέθη ὁ Ἰουροδιβόνης σου τὰ ἐπιβεβαίω· ἂν τυχὸν δὲν πιστεύς εἰς τὸν λόγον του, στοχάζομαι ὅτι θὰ πιστεύσῃς τὸν ἰδικόν μου, ἀλήθεια;

Ἐμεθύσκετο αὐτός εἰς τὸν ἥχον τῆς γλυκείας καὶ πιστικῆς αὐτῆς φωνῆς, ἀκροώμενος εἰσέτι καίτοι παυσαμένης νὰ λαλῇ· διότι ἦτο δι' αὐτὸν ἀγγελικὴ ἁρμονία ἥτις τὸν παρέφερεν εἰς ἄλλον κόσμον.

— Ἀλεξάνδρα Βεστουγιέβα, εἶπε, διαθέσατε περὶ τῆς ζωῆς μου.

Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ μίαν φράσιν ἀκόμη, ὅτε ἐρρίφθη σπασμωδικῶς πρὸς τὰ ὀπίσσω, ἀναπηδήσας ὡς εἰ ἐδόχθη ὑπὸ ἐχίδνης. Ἐφερε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στόμα καὶ τὰς καθημάτωσεν ὅπως καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς τῆς λύσσης καὶ τῆς ὀργῆς ἣν ἠσθάνθη.

Κραυγὴ ὀξεῖα, διαπερχομένη, ἀπηλπισμένη ἀντήχησε κατὰ τὴν νύκτα. Ἦτο κραυγὴ νέας κόρης ἐκπνεούσης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ἐπαύλεως, ἐνῶ ἀντεπάλασε πρὸς τοὺς ἱμάντας μάστιγος ἐχούσης πέντε διακλαδώσεις, τὸ τρομερώτερον εἶδος τῶν διαφόρων κνουτών.

Ὁ γελωτοποιὸς παρετῆρει πάντα ταῦτα, ἀνακαθήμενος ἐνώπιον τῆς ἐστίας· σατανικὴ χαρὰ ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἐλισάβετ! Ἐλισάβετ!... ὠλόλυξεν ὁ δυστυχὴς Σέργιος, τὴν ἐφόνευσαν!...

— Δυστυχῇ!... εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα μετ' εὐλικρινοῦς συμπαθείας. Σοὶ μένουν τοῦλάχιστον φίλοι.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, πρὸς ἣν ἐρρίφθη, καὶ γονυπετὴς κατησπάσθη καὶ ἦν διετήρησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἰδικάς του, καὶ ἀφίπων νὰ καταπέσωσιν ἐν πρὸς ἐν τὰ δάκρυά του.

Βαθὺς οἶκτος ἐβασίλευεν εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὴν στάσιν τῆς Ἀλεξάνδρας. Καὶ τοι οἰκογενεῖας ἀνηκούσης εἰς τὴν ἄκαμπτον ἀριστοκρατίαν τῆς Μόσχας, ἦτον ὅμως καὶ γυνή. Ὁ νεανίας οὗτος, τὸ εἶπομεν, διεκρίνετο κατὰ τὴν ὠραιότητα, τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν του καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι. Εἶτα, ὑπάρχει πάντοτε εἰς τὰς λύπας τῆς καρδίας συγκινητικὸν καὶ συμπαθὲς τὸ ὁποῖον ἐλκύει νέαν κόρην εἰκοσαετῇ.

Αὕτη, δούλη ὑποτελὲς τοῦ ἀνδρὸς ὃν ὁ νόμος τῇ ἐπέβαλεν ὡς κηδεμόνα, ἐβαρύνθη τέλος ὑπείκουσα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, τὰς ἀπαιτήσεις του, καὶ βλέπουσα μέρος τῆς περιουσίας της καταβροχιζόμενον ὑπ' ἐνόχων ἀσυνειδήτων. Θυγάτηρ γόνου εὐγενούς, εἶχεν εἰς τὰς φλέβας της αἷμα ὁρμητικόν, θερμὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπέφερεν οὐδεμίαν προσβολὴν εἰς τὴν τιμὴν της, εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν της.

Ὅτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀδελφός της ἐφθάσεν εἰς τὸν βαθμὸν ἐκείνον ὥστε νὰ μὴ σέβηται τὸ ἄσυλον τὸ ὁποῖον κατέκει, νὰ τὸ βεβηλώσῃ δι' ἀτίμων ὀργίων, ὠρκίσθη αὕτη ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς μητρὸς της, νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον αὐ-

τὸν τρελλὸν, νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν του καὶ νὰ θραύσῃ τὴν ἐξουσίαν ἧς ἐποίει τόσον κακὴν χρῆσιν, εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της ὅπλον ὁπερ οὐδὲ κἀν ὑπώπτευετο ὁ κόμης, ἀλλ' οὐ τινοῦς, ἤθελεν εἰσθαῖ ἀφροσύνη ἐὰν ἔκαμνε χρῆσιν ἄνευ συμμάχων, διότι τόσα συμφέροντα ἐνεῖχοντο ὥστε ἡδύνατο νὰ γίνῃ θῦμα αὐτοῦ.

Ὁ κόμης τετυφλωμένος, μακρὰν τοῦ νὰ προῖδῃ τί ἐτεκαίνετο κατ' αὐτοῦ, περιεπλέκετο ἀπερίσκέπτως εἰς συνωμοσίας διωργανισμένας εἰς τὸ κέντρον τῶν πλείστων ἐπαρχιῶν ἐναντίον τοῦ τσάρου. Αὐτὸς οὗτος ἦτον ὁ σκοπὸς δι' ὃν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐδέχετο ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Παλβγρώτ, ἐνθα αὐτὸς τε καὶ οἱ φίλοι του ἐν μεγάλῃ ἀνέσει ἡσυχολοῦντο πρὸς μελέτην τῶν σχεδίων του ἐν δῆμῳ οὕτινος ὅλα τὰ χωρία τῷ ἀνῆκον, καὶ παρεδίδοντο εἰς τε τὰς ἐπαναστατικὰς ὁρέξεις των καὶ εἰς τὸν τῶν ἡδονῶν ἔρωτά των.

Ἰπερνικῶν τέλος τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ὁ Σέργιος ἀνηγέρθη. Τὸ τελευταῖον δάκρυ ἐπικρεμάμενον εἰς τὴν ἄκραν τῶν βλεφάρων του ἀπέξηράνθη διὰ μιᾶς, ἀκτὶς φωτίζουσα τὸ μέτωπόν του διεσκέδασε τὰ νέφη.

— Ἀλεξάνδρα Βεστουβιέζα, εἶπε, μὲ εἶδατε κλαίοντα ὡς παιδίον· διατάξατε τώρα καὶ θέλετε μὲ ἰδεῖ ἐνεργοῦντα ὡς ἄνδρα.

— Σέργιε Καώβσκη, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, ἡ φήμη τῆς τιμιότητος καὶ τῆς νοημοσύνης σοὶ εἶχον ἀποκτήσει τὴν ὑπόληψίν μου· τὰ δάκρυα ἅτινα μοὶ ἐνεπιστεύθης σοὶ ἐγγυῶνται τὴν φιλίαν μου.

— Τὴν φιλίαν σας! . . . ἐπανελάβεν ἔρμαιον νέας παραφορᾶς. Εἰς ἐμέ! . . . δυστυχὲς ὑποτελής. . . Ἄ! μὰ τοὺς ἀγίους Πάντζι, δὲν θὰ μετανοήσῃτε δι' αὐτὴν τὴν λέξιν· θέλω νὰ διακηρύξῃτε μίαν ἡμέραν ὅτι ἐφάνην ἄξιός αὐτῆς. . . Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ζωὴν σου ἕως!

— Εἶναι ἰδική σας.

— Ἄκουσε λοιπόν. Ὁ κόμης συνωμοτεῖ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Πρέπει νὰ ματαιωθῇ τὸ σχέδιόν του, καὶ νὰ πέσῃ θῦμα τῆς ἰδίας αὐτοῦ μηχανορραφίας. Ἰνα γενῇ τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς στάσεως, πρὶν ἢ οἱ συνωμῶται προειδοποιηθῶσι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ εὐρεθῶσιν εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ συνωμοσία καταληφθεῖσα ἀπαρά-

σκευος θὰ ἀποτύχῃ, καὶ θὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τῶν αὐτουργῶν της. Ἐξερχόμενος ἐντεῦθεν θὰ πορευθῇ εἰς τὸν σταθμὸν τὸν συγκροτούμενον περὶ τὸν φανόν. Ἐκεῖ, θὰ ὑπερβῇ πᾶν τὸ προστυχόν πρόσκομμα, καὶ θ' ἀνάψῃ τὴν δάδα! . . .

— Τοῦτο θὰ γείνη καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνω! . . . Αὐτὸ μόνον εἶναι; . . .

— Ἐὰν ἐπιτύχῃς. . . . θὰ ἐπανεέλθῃς εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν σου, χωρὶς νὰ ἀνησυχῇς πλέον περὶ οὐδενός, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης θὰ προετοιμάζῃς ἐπιδεξίως πρὸς μέγα τι συμβεβηκὸς τοὺς φίλους σου, πρὸς οὓς διανέμεις τὰ χρήματα ἅτινα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σοὶ ἔδωκεν ὁ Ἰουροδιόδης. Ἄς ἦναι ἔτοιμοι νὰ πράξωσιν· εἶπε εἰς αὐτοὺς ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἀγαθῶν των, τῆς εὐτυχίας των, περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων. . . Ἐρέθισέ τους· δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοὶ εἰπῶ ποῦ θὰ ἀντλήσῃς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους θὰ εἶπῃς εἰς αὐτούς.

— Τὸ αἶμα τῆς Ἐλισάβετ μολύνει ἀκόμη τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! ἐψιθύρισεν ὁ μουζίκος εἰς τοῦ ὁποίου τὸν ὀφθαλμὸν ἔλαμψεν ἀστραπή. Ὅτι ἐπραξάν εἰς τὴν μνηστὴν μου θέλει γίνεαι εἰς τὰς ἰδικὰς των!

— Νὰ ἦναι ἔτοιμοι, καὶ ὅταν θὰ δώσω τὰς διαταγὰς μου νὰ τὰς ἐκτελέσωσιν. . . Ἰπαγε! . . .

Ἰπεκλίθη μίαν φορὰν ἀκόμη ἐπὶ τῆς χειρὸς της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ῥίψῃ οὐδὲν δάκρυ, καὶ παράφορος ὑπὸ μέθης ἦν δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' ἦν ἠντλήσεν εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς θελκτικῆς τῆς χειρὸς καὶ εἰς τὸ μειδίαιμα τῆς δεσποινίδος αὐτῆς, ἠκολούθησε τὸν Νάνον ὅστις τὸν ἐξήγαγε διὰ τῆς κεκρυμμένης ἐξόδου, καὶ τῷ ἔδειξε σιωπηλῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ φανοῦ.

Ἄμα ἔκλεισε τὴν θύραν ὁ Ἰουροδιόδης ἐπανῆλθε πρὸς τὴν νεάνίδα.

Ἰστάτο εἰς τὸ διάκενον παραθύρου ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ φανοῦ παραμοιάζουσα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σπινθῆρος ὅστις ἔμελλε νὰ καταδείξῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου της.

Ὁ νάνος ἐφθασε πλησίον της, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν παρατηρήσῃ, τόσον αἰ σκέψεις καὶ οἱ στοχασμοὶ τῆς ἥσαν μακρὰν τοῦ δωματίου, μακρὰν ἕως τῶν ὑλικῶν πραγμάτων. Ἠγεῖρε πρὸς αὐτὴν τὸ ἄμορφον πρόσωπόν του, καὶ ἐξέβαλε μικρὰν

κραυγὴν ἥτις ἐνεφαίνε τὴν εὐχαρίστησίν του.
— Ἀνεσκίρτησεν αὐτὴ καὶ τὰ βλέμματά των διασταυρώθησαν· τὸ βλέμμα τῆς Ἀλεξάνδρας ἦτο βεβουλισμένον ἐν τῇ μελαγχολίᾳ, τῇ ἀγωνίᾳ, τῇ δισταγμῷ· τὸ τοῦ γελωτοποιοῦ πλήρες ἐλπίδος καὶ σατανικῆς χαρᾶς. Καὶ διὰ τὸ νὰ δείξῃ ὅτι ἀντελαμβάνετο τῶν ιδεῶν αὐτῆς ἡ νεάνις προσεπάθει νὰ τῷ ἀποκρούσῃ.

— Εὐγενὴς καρδιά! εἶπεν.

— Εὐγενὴς φύσις ὑπὸ τὸ ἐνδυμα δούλου.

Ἡ τύχη εἶναι ἄδικος. . . . προσέθεσε μετὰ λύπης.

— Ὁ νέος αὐτός, σ' ἐνδιέφερε, Ἀλεξάνδρα!

— Εἶναι τόσον δυστυχὴς καὶ τόσον ἀφωσιωμένος.

— Αἱ! δὲν θὰ τὸν ἀνταμείψωμεν.

— Ναι ἐὰν ἡ ἐπιτυχία μᾶς βοηθήσῃ. Καὶ δι' αὐτό.

— Δι' αὐτό, πρέπει ν' ἀναχωρήσω κατὰ τὰ ἐξημερώματα διὰ τὴν Αἰκατερινοσλάβην νὰ ἰδῶ τὸν ἀρχιμανδρίτην νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ πιστοποιητικὸν γεγραμμένον καὶ ἐπίσημον τοῦ μυστηρίου ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται εἰς τὸ ἐξῆς ἡ εἰμαρμένη μου; ἡ ἐδικὴ σου, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἡ μήτηρ τῆς Ἐλισάβετ. . . .

— Ἡ δυστυχὴς γυνή! . . . ἀνεστέναξεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

Εἰς τὴν γενναίαν καὶ εὐθεϊαν αὐτῆς ψυχῆν, ἀξίαν ἄλλης πατρίδος, τὸ ἀτομικὸν συμφέρον δὲν ἐμπόδιζε τὴν συναίσθησιν τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου.

Ἡ περιφρόνησις, ἣν καθ' ἑκάστην συνελάμβανε διὰ τὰς αἰσχυρὰς πράξεις, τῶν ὁποίων ἦτο μάρτυς αὐτόπτης, τὴν ἀπεμάκρυνε τῶν τυράννων ὅπως τὴν πλησίαζεν τῶν θυμάτων.

Ὁ κόμης ἦτον ὁ ἀδελφός τῆς ἀναμφιβόλως, ἀλλ' αὐτὸς πρῶτος δὲν ἐπινεῖ τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος ὁμοῦ μετὰ τὴν τῆς αἰδοῦς, Δεσπότης ἀνευ σπλάγγων καὶ ἀνευ μέτρου, ἡξίου τὸ πᾶν νὰ κύπτῃ ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἦτο λοιπὸν καθήκον θρησκείας καὶ τιμῆς νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ εἶχε τὰ μέσα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐμορφώθη διδασκομένη ὑπὸ μετὰ τὸς πλήρους τρυφῆς ῥότης καὶ προνοίας, τυραννομένης ὑπὸ συζύγου δεσπότη καὶ ὑπερόπτου, ματαίου ἐνεκα τῶν τίτλων του καὶ σκληροῦ πρὸς τοὺς χωρικοὺς. Χωρισθεῖσα ἐνωρίς τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ προκαισθνομένη ἀναμφιβόλως τὴν τύχην ἥτις τὴν περιέμενε, ἠθέλησε νὰ τὴν ἐροδικῇ κατὰ τοῦ ὑ-

περιμέτρου τῆς κηδεμονίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, καὶ δι' αὐτὸ συνεννοήθη μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς Αἰκατερινοσλάβης, ἱερέως σεβασμίου, ὃν ἐξελέξατο ὡς πνευματικὸν καὶ σύμβουλον.

Πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰουροδιόχος ἐμελλε νὰ πορευθῇ τὴν χαρρυγὴν. Περιέμενε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας τὴν ὥραν, καὶ μόλις ἐκρατεῖτο. Δὲν ἀπέβλεπεν εἰμὴ πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃ δὲ διαρκῆς καὶ διαβολικὸς γέλως του ἐδείκνυνε ὅτι οὐδόλως ἐνδιεφέρετο περὶ τῶν μέσων.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Συβορίται συνωμόται τοῦ Παλθγρόντ ὑπνώττον ἐρησυχάζοντες εἰς ψευδῇ ἀσφάλειαν, ὃ νάνος τῆς ἐπαύλειος καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μπογιάρου παρεμόνουσαν τὴν στιγμὴν ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μπογιάρου. Ἰπῆρχον πολλαὶ πιθανότητες ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος των δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει! Ἀλλ' εἶχεν ὀρκισθῇ, καὶ ἡ ἐπιτυχία ὥφειλε νὰ στέφῃ τὴν ἀφοσίωσιν του.

Σπινθήρ ἔλαμψε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν κορυφὴν ταύτην τοῦ ἐπιπέδου, ἀκολουθῶς πυξήθη, ἐγένετο φλόξ ὑποκύανος, ἐφθασε τὴν προστεθειμένην εἰς σιδηρὸν δαδὰ, καὶ ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἠκόντισε μακρότατα τὴν φεγγοβόλον λάμψιν του.

Βαθεῖα σιωπὴ ἐβασίλευε καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπαύλειος. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τελευταῖοι σπινῆρες διεσκορπίζοντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, πυροβολισμὸς ἀντήχησε κάτωθεν ὃν τις τῶν φυλάκων ἔσφην ἀναμφιβόλως.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ὥσπερ ὁ πυροβολισμὸς οὗτος τὴν ἐπληττεν εἰς τὴν καρδίαν ἐρρίφθη σπασμωδικῶς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐπεσε γονυπετὴς ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ (1)

ΥΠΟ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ Σ. ΚΑΡΜΙΤΣΗ

ΛΑΧΡΙΔΗΝΟΥ

(φοιτητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς)

Ἐπιγραφὼν δ' Ἑλληνικῶν βρίθει καὶ ἡ Θεσσαλονίκη καὶ τὰ περὶ αὐτὴν τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ἀρούμεθα ἐκ τῶν εἰς Μακεδονίαν περιηγήσεων τοῦ ἐν Θεσσαλονί-